Tóny v hlavě

Pohled do zrcadla, dvě kulaté modře pomněnkové oči, kdysi se do nich tak rád díval. Dnes už se nedívá.

Sotva jsme se minuli v koupelně, jeden letmý dotyk a já už si začala myslet, že to bude zase jako dřív, že mě znovu pohladí po vlasech a třeba udělá snídani, jenže já už o to ani nestojím. Prohrábla jsem si vlasy a oblékla župan. Otevřeným oknem foukal studený vítr, ale neměla jsem sílu ho zavřít. Sešla jsem dolů po schodech a slyšela, jak už zase s někým telefonuje. Copak neexistuje nic jiného než ten věčně vyzvánějící mobil a osoba na druhém konci?
Bublající voda v konvici se dožadovala pozornosti, stejně jako dřív já při všech našich hádkách. Tři kafe by dneska mohla stačit. Míchala jsem tu odporně hořkou, ale přesto neodolatelnou závislost snad o chvilku déle, než by mohlo být normální. Chlad z otevřeného okna se dostal už i do kuchyně. Ne snad že by ho napadlo okno zavřít. Dříve by to mohla být záminka k hádce, ale dnes už na nějakém oknu nezáleží.
Za chvíli se objevil v kuchyni, vůně míchaných vajíček, která si připravoval, se rozprostírala celou místností. Kafe už jsem měla studené.
“Dáš si taky?” zeptal by se dřív. Mohli bychom pak společně posnídat a jet spolu jako každý den do práce. Dnes však bude snídat sám.
Vstala jsem a s lehkou mírou odporu jsem odnesla hrnek do myčky. Vajíčka stále neodolatelně voněla, ale nedokázala jsem se přinutit se na ně dokonce jen podívat.
Odnesl si snídani na stůl, pustil gramofon a letmo se na mě podíval. Pohled jsem mu neopětovala, místo toho jsem vyšla zpět nahoru a zamířila do koupelny.
Prázdné oči ženy, která se na mě dívala, jen matně připomínaly tu krásnou sebevědomou ženu, kterou jsem bývala ještě před rokem. Pod horkou sprchou vždy téměř mizely všechny mé myšlenky. Jen jsem tam stála a dýchala. Možná jsem tam byla půl hodiny, možná hodinu. Každá minuta mi připadala nekonečná.
Vyšla jsem právě ve chvíli, kdy od domu odjíždělo jeho auto. Do večera mám času dost.

Na stole v kuchyni opět stála kytice slunečnic a opravdu velká snídaně. Jen jsem kolem toho prošla. Myslí si, že mi to dělá radost?
Oblékla jsem se snad dost teple na to mrazivé ráno a vyrazila ven. Auto už jsem neřídila snad rok, takže tam dál zůstalo smutně stát. Mohla to být sice dobrá možnost, jak se vyhnout všem těm pohledům ostatních lidí, ale po tom všem to nepřipadalo v úvahu.

Minula jsem park a došla na zastávku. Několik starších lidí tam s podobnou chutí do života jako já čekalo na tramvaj. Nervózně jsem se dívala kolem sebe, ale nepřišlo mi, že by mě kdokoli pozoroval. Snad mě nikdo nezná.
"S dovolením prosím," mladá slečna se kolem mě protáhla a já tak bohužel získala dokonalý výhled na ostatní cestující. Snažila jsem se nekoukat kolem sebe, když… "Mami, mami, dívej se tam!" trhla jsem sebou, když se na mě to male dítě podívalo. Stejné modré kulaté oči. Jako já, jako on. Musím pryč.

Vteřina, než tramvaj dorazila do zastávky, byla jako celá věčnost. Vyběhla jsem ven a málem srazila starého nervózního pána. Ani jsem se neotočila. Musím pryč.
Přeběhla jsem na druhou stranu ulice a vydala se směrem kolem parku. Cestou mě míjely další a další matky s kočárky a jejich malými dětmi pobíhajícími okolo. Musím pryč.

Už jsem byla skoro na místě, ještě jedna ulice a mohla jsem být zase u něj. Můj malý chlapeček. Pořád jsem si to přehrávala v hlavě. Už je to půl roku od té hrozné nehody a já se tolik změnila. Bylo to horké letní dopoledne, když se děti společně s ním chystaly k jeho matce. Já měla ten den důležitou schůzku, nejela jsem.
Oblékla jsem je a posadila na zadní sedadla v sedačkách.
"Hlavně opatrně, ano?"
"Neboj se, do večera jsme zpátky doma," ujišťoval mě, jako by to byla samozřejmost.
Políbila jsem ho a odjela do práce. Ten den bylo takové horko, že se v té skleněné místnosti nedalo téměř dýchat. Den se neskutečně vlekl.
Cestou domů z práce jsem za volantem málem usnula. Těšila jsem se, až budu doma, dáme děti spát a budeme po dlouhé době spolu na chvíli sami. Starost o dvojčata byla někdy vyčerpávající. V autě hrála má oblíbená píseň, začala jsem si zpívat a u toho přemýšlela, co uvařím k večeři. Pak hudba dohrála. Zvonil mi telefon. *Neznámé číslo*, oznámil telefon. Pokračovala jsem v jízdě a volání ignorovala, byla jsem zvyklá, že se beze mě často v práci neobejdou ani takhle pozdě.
Zastavila jsem před domem. Kolem stála spousta aut s modrými světly.
"Nemohli jsme vás sehnat, paní Poulová," přišla ke mně starší policistka, ve tváři soucitný výraz, "vašeho manžela odvezli do Motola společně s vaší dcerou…" Slyšela jsem, jak někde v dálce něco říká, pohybovala pusou, chtěla mě chytit za ruku. Chytla jsem se kliky od auta a svezla se k zemi. Celou tu noc mám vrytou někde hluboko do

paměti, avšak zahalenou tou největší mlhou. Stále mi v hlavě hrála ta písnička, kterou jsem si zpívala.
Ponořená ve svých vzpomínkách jsem nevnímala okolí, šla jsem jaksi automaticky, bez přemýšlení, stále zahleděná do země. Kolem byl slyšet ruch města, hučelo mi v hlavě. Další kafe by mi mohlo po...

Světlo, oslepující bílá záře a na konci modrý kruh. Po dlouhé době jsem cítila jakousi úlevu. V hlavě mi už nehrála písnička z onoho večera, ale stará píseň z gramofonu, kterou jsem nevědomky slyšela dnes ráno.
Zase jsme spolu stáli v kuchyni, vařili si snídani a povídali si, jako každé ráno. On oblečený do práce a já jen v pyžamu, protože se mi zase nechtělo vstávat. Doma bylo příjemně teplo a okny dovnitř pronikalo dopolední slunce. Malá si hrála na koberci před sedačkou, už jí byly tři roky. Je tak šikovná a krásná!
“Krásný den holky moje,” políbil mě do vlasů a odešel do práce. Zvedla jsem svou holčičku do náruče a ona se na mě jen smála: “Mamíí, mám tě ráda!”

Probudila jsem se z tohoto krásného snu až moc brzo, všechno mě bolelo. Přestože jsem kolem sebe stále viděla bílé světlo, už nebylo tak příjemné a bolely mě z něj oči. Rychle jsem je proto zavřela. Někdo mi sáhl na ruku, slyšela jsem hlasy.
“Dostane se z toho?” slyšela jsem ho říkat. Je tady se mnou!
“Vím, že je to pro vás již druhý takový šok za tak krátkou dobu, ale nemohu s určitostí potvrdit, že se její deprese ještě neprohloubí. Bohužel její organismus je velmi vyčerpaný, byl zázrak, že přežila operaci. Teď už jen musíme vyčkat, jak se její stav bude vyvíjet dál.”
“Děkuji, doktore,” klaply dveře a doktor odešel. Slyšela jsem, jak vedle mé postele začal tiše vzlykat. Chtěla jsem ho obejmout, poprvé od nehody jsem toužila svého muže obejmout a ne před ním ucuknout, jako jindy. Pokusila jsem se otevřít oči. Světlo se opět připomnělo. Nešlo to.
Zazvonil mu telefon. Už zase! Nechápala jsem, kdo a proč mu stále volá. Byla jsem zvyklá, že se vždy zvedl a odešel nebo aspoň zavřel dveře. Dnes však zůstal sedět s rukou stále objímající tu mou.
“Mami, děje se něco?” odmlka.
“Ne, stále se neprobudila,” hlasitě polkl a pokračoval, “prosím řekni Elišce, že táta dnes nepřijede, že musí zůstat s maminkou, ale že až se máma vzbudí, tak ji určitě bude zase

pozdravovat.”
“Ano, zavolám ti, až budu vědět něco nového, snad všecko jednou bude jako dřív. Už nemůžu pořád dělat, že ji nevidím.”

Pomalu, opravdu velmi pomalu jsem se zaposlouchala do tónů, které se mi stále opakovaly v hlavě. Odnášely tu mlhu a pomáhaly mi zapomínat na tu strašlivou noc. Cítila jsem, jak se mi oči plní slzami, jako by je chtěly omýt a probudit v nich tu uvadlou pomněnku. Uvědomila jsem si jeho ruku na mojí, cítila jsem, jak se nemocniční vůně mísí s jeho parfémem. Přestala jsem hledat výmluvy a topit se v té hluboké černé studni a opět se vystavila onomu bílému světlu. Bolelo to už o něco méně, slzy chránily mé oči a já je mohla pomalinku otevřít.
Seděl v košili u mé postele, nespal snad tři dny a vypadal asi jako já, když jsem se naposled uviděla v zrcadle. Koukla jsem se mu do tváře, on zvedl hlavu a pohlédl na mě. Jeho oči do mých, dva povadlé kvítky na sebe hleděly snad věčnost.
“Ahoj,” řekla jsem, “já jsem Klára. Pamatuješ si na mě?”